

е много по-силенъ огъ насъ и почти отъ всѣхъ ни е забиколилъ. Пжтьтъ отъ къмъ Божица е отрѣзанъ, ний неможемъ се проби съ малкото войници, които ни оставатъ. Може би слѣдъ малко и пжтьтъ за Трънъ или Тръкляно*), който за сега се вижда свободенъ, ще бжде отрѣзанъ и ще ни избижтъ всички, ако не ни плѣнжтъ. Разбира се, азъ не желахъ да се прѣдадемъ, но и да ни избижтъ е неприятно. . . . "

Всичко това бѣ твърдѣ справедливо, но менъ ме насърдчаваше обстоятелството, че сърбитѣ почти не напрѣдвахъ; или ако и да настѣпвахъ, то твърдѣ бавно; ако нѣгдѣ настѣпѣхъ, то само на нѣколко крачки, защото нашия огънъ въ този случай бѣ убийственъ; тукъ-тамъ изъ полето се виждахъ трупове на убити сърбски войници. Виждахме какъ офицеритѣ удряхъ войницитѣ съ пашкитѣ си за да ги подигнатъ, но пакъ не се помѣствахъ, или пъкъ ако се подигнехъ да направжтъ прѣбѣжка, отново лѣгахъ почти на сѣщото мѣсто — нашия огънъ въ такъвъ случай се изливаше върху тѣхъ и имъ нанасяше голѣми загуби. Стрѣляхме усилено и дружно когато тѣ ставахъ, но щомъ легнѣхъ или се затулѣхъ — огъня бѣ рѣдъкъ, защото скѣпѣхме патронитѣ си, освѣнъ това пъкъ и резултата отъ подосна срѣлба е обикновенно ничтоженъ. За това, може би, неприятеля прѣдпочитаеше да лежи, отъ колкото да настѣпва; следователно, ний печелехме врѣме, за да дочакаме помощъ. Зарадъ това, азъ прѣдложихъ да почакаме дано пристигне и 2-а дружина, защото адютанта Русковъ бѣ изпратенъ

*) Пжтьтъ за Трънъ и Тръкляно се разклоняваше задъ позицията.